

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku (...) Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przy uczestnictwie J. S.-K., J. S.-I., M. M.-P. i M. G.

o stwierdzenie zasiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 marca 2010 r.,

zażalenia uczestniczek postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 września 2009 r., sygn. akt III Ca (...),

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G., w sprawie z wniosku (...) Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., z udziałem J. S.-K., J. S.-I., M. M.-P. oraz M. G. o stwierdzenie zasiedzenia, postanowieniem z dnia 25 września 2009 r. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczek postępowania. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna oprócz wymogów formalnych wskazanych w § 1 i 2 tego artykułu powinna czynić zadość wymaganiom

przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu sporu. Jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia tych wymagań przewodniczący w sądzie drugiej instancji, zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Sąd drugiej instancji wskazał, że w niniejszej sprawie zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 3 kwietnia 2009 r. pełnomocnik skarżących został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych skargi, między innymi przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Brak ten nie został uzupełniony w określonym terminie, co skutkowało odrzuceniem skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Uczestniczki postępowania zaskarżyły w całości powyższe postanowienie. Zarzucając Sądowi drugiej instancji naruszenie art. 398⁴ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez uznanie, że w niniejszej sprawie istnieje obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia a uchybienie temu obowiązkowi stanowi brak formalny skargi kasacyjnej, wniosły o uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonego postanowienia oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 398⁴ § 3 zd. 1 k.p.c. stanowi, że skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten określa wymagania formalne kwalifikowanego pisma procesowego jakim jest skarga kasacyjna i w tym zakresie stanowi regulację szczególną względem art. 126¹ § 1 k.p.c., który ustanawia obowiązek podania wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia względem każdego pisma procesowego. Należy zważyć, że ten ostatni przepis uzależnia spełnienie obowiązku podania wartości przedmiotu sporu lub zaskarżenia od wystąpienia sytuacji, w której od tej wysokości uzależniona jest właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego. Tego typu zależności nie przewiduje natomiast art. 398⁴ § 2 zd. 1 k.p.c., co w konsekwencji oznacza, że obowiązek wskazania przedmiotu zaskarżenia może pełnić również inne funkcje, poza powyżej wymienionymi.

Jak przyjął sąd drugiej instancji, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia w przedmiotowej sprawie jest konieczne ze względu na potrzebę ustalenia i rozliczenia

kosztów postępowania obejmujących opłaty za czynności adwokata - radcy prawnego (zob. uzasadnienie uchwały SN z 27 marca 2008 r., III CZP 7/08, niepubl.). Tej zależności nie kwestionuje się w zażaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.